

**Svar på NOU 2012: 5,
Bedre beskyttelse av barns utvikling frå
Human Rights Alert – Norway
15. september 2012.**

Human Rights Alert – Norway (HRA-N) er en NGO/ menneskerettsorganisasjon som jobber for å forhindre brudd på grunnleggende menneskerettigheter i Norge. HRA-N er i norsk sammenheng en liten organisasjon, men vi ser likevel at det ofte er et stort behov for den type arbeid vi gjør.

HRA-N sine kommentarer til kapitel 2 om Sammendrag av utvalgets rapport:

Denne NOU 2012: 5 var skremende lesing, sjølv om det meste er kjente haldningar og praksis.

HRA-N har, både gjennom media og de mange saker vi har fått til gjennomsyn, sett at barns rettigheter ikke tas på alvor i dagens Norge. Dette skjer som følge av en systematisk svikt fra de instanser som skulle ivareta barnas interesser og behov. Det foreligger brudd på både retningslinjer og lovregler av kommunenes sosialavdeling, sakkyndige, barnevern, og også av domstolen i disse sakene.

HRA-N ser også at de klageinstanser som skulle ivareta rettssikkerheten, ikke gjør den jobb man kan forvente. Dette være seg i barnefordelingssaker og/eller i barnevernssaker. Vi ser at både politi, fylkesmenn, Helsetilsyn, Sivilombudsmannen og Domstoladministrasjonen avviser godt begrunnede klager uten å realitetsbehandle disse. Klageadgangen fremstår således som illusorisk.

Det ein kan lese på side 30 i andre spalte, i kapitel 3 om Utvalgets redegjørelse for generelle perspektiver, fortel kor vilkårleg/tilfeldig det er kven som får 'henta'/'hjelp' frå bv/tvangsplassert barna sine av barnevernssystemet:

Om føre-var-prinsippet: «Prinsippet innebærer at man har plikt til å gripe inn i et forløp som med stor sannsynlighet vil ha negative konsekvenser. Plikten til å hindre skade utløses **uten krav om sikker viten** om at skade vil inntreffe, basert på erkjennelsen av at å vente til det er for sent å avverge skade. Dette gjør oss moralsk forpliktet til å utøve føre-var-prinsippet når det gjelder beskyttelsen av samfunnets ultimate verdi, den neste generasjon.»

Det er ingen i samfunnet som vil ta tak i det foreldre fortel om overgrepa innan barnevernssystemet. Media har stengt dørene, og skriv ytringar ut frå makta si vinkling. Som ein redaktør sa det; 'Eg ofrar ikkje jobben min på ei barnevernssak.'

Grunna den totale avmakta, kjennes det heilt rett å ta fram den historiske parallellen med jødane og den avmakta dei måtte kjenne på i åra før og under den andre verdskrigen.

HRA-N vil derfor minne om Nurnbergprinsippet som blei etablert etter den andre verdenskrig som internasjonalt prinsipp mot krigsforbrytere som hevder «de fulgte bare ordre». Ut frå Nurnbergprinsippet er kvar arbeidstaker ansvarleg for sine handlingar.

Sjå vedlegg 1: HRA-N sitt brev til barneminister Audun Lysbakken, og svaret frå BLD.

HRA-N sine kommentarer til vedlegg 2 om Eftervirkninger av traumatiske opplevelser i barndom og oppvekst av psykolog Arne Blindheim:

Dette var eit flott fagleg foredrag av psykolog Arne Blindheim som viser oss kunnskapen som finns. Det meste av innhaldet i dette foredraget er kjent for HRA-N og *det er derfor vi hevdar og etterlyser ei anna tilnærming til barn og deira familier enn det som ser ut til å vere dagens agenda* i barnevernssystemet/departement og hos politikarar.

Psykolog Arne Blindheim avsluttar foredraget med at det eksisterer svært mye god behandling

Det er ingen tvil om at både barna og foreldre blir påførde hjerneskader med alvorlege følgjer; med trong for traumebehandling for både barna og foreldra ved desse konstruerte tvangsplasseringane av barna.

Om ikkje dei har traumer før, så får dei det når dei offentleg tilsette i barnevernssystemet invaderer familien.

Det ser ut som at barnevernssystemet som regel utvidar sine såkalla undersøkersaker som normalt skal vare i tre månader.

Familie og barn får hjernen i alarmfunksjon, for dei veit at hastevedtak er regelen meir ein unntaket; og at barnevernssystemet i utgangspunktet har bestemt seg for tvangsplassering av barnet/barna når dei krev undersøkersak.

Men for å stresse og få foreldre i krise utvidar barnevernssystemet undersøkelsen frå tre til seks månader; eit mønster som ser ut til å vere påstandar frå barnevernssystemet om at foreldre ikkje har vore samarbeidsvillige nok – og derfor utvidar dei undersøkelsestida. Siste grunn for slik utvidinga av undersøkersak var at mor sin advokat var på ferie i sommar!

Det er ingen som kan forestille seg kva krisereaksjonar desse barna og foreldra/familien blir utsette for; ved å vite at barnevernssystemet tek barna når som helst: og det veit foreldre at barnevernssystemet gjer – dette har vore praksis i mange år.

Men på denne høyringa side 30 andre spalte ser vi dei no kalla det 'føre-var-prinsippet'.

Plikten til å hindre skade utløses uten krav om sikker viten om at skaden vil inntreffe, basert på erkjennelsen av at å vente.....

For barnevernssystemet har i mange år synsa i vei og fått full støtte av sakkyndig og fylkesnemnda/rettssystemet.

Dette er skremende med tanke på at fylkesnemnda gir det offentlege medhald i ca 96% av sakene allerede i dag.

Barnevernssystemet bryt barnekonvensjonen(BK) artikkel 9: 'Ingen skal skille barnet fra sine foreldre mot sin vilje, hvis det ikke er til barnets beste.' Men å bruke BK art. 3 om 'barnas beste' ved å vilkårlig gå inn å tvangsplassere barn pga av 'føre-var-prinsippet' ser ut som brot mot både BK art 3 og 9, og EMK artikkel 8. BK og EMK står over norsk lov.

Jmf psykiske reaksjonar hos foreldre som fekk barna heim i live frå Uttøya, men som levde i uvisse nokre timar. Vi har ikkje høyrte om at nokon har fått tilbod om hjelp frå kriseteam/omsorggruppe når barna blir tvangsplassert.

8 av 10 barn vart tatt ved hastevedtak viser ein rapport frå UIO; og dette er info som stadfestar vårt inntrykk.

Tenk på krisereaksjonar til barna; som blir flytta kanskje på hotell først, så i nytt beredskapsheim og vidare i fosterheim; dei får ikkje ha kontakt med foreldre –berre ukjende folk. Så kjem det påstandar frå 'systemet' at barna er ukritiske i relasjon til alle desse nye folka; og dermed skada i heimen. Kanskje får barnet 1-2 timar samvær i dei første vekene, og deretter 6 timar i året!

Ofte lever desse borna med ei konstant sorg over tapet av familien som dei ikkje får sjå, og forskning har for lengst vist at dei aller fleste plasserte borna har konstant forhøya konsentrasjon ab stresshormonet kortisol, som igjen kan føre til både fysiske og psykiske skadar.

Desse tvangsplasseringane blir det påførde hjerneskadene/traumer, som staten er ansvarleg for.

Foreldra må forhalde seg til krisereaksjonane både til barna og seg sjølv, og i tillegg må dei inn i fylkesnemnda og rettsystemet for å forsvare seg mot vinkla og usanne sakspapir frå barnevernssystemet.

Og KVAR finn ein alle desse fantastiske fosterforeldra som barnevernssystemet treng?

Til fosterforeldre og –heimar stilles det *i praksis lite krav*. Dei kan ha strafferegime mot barnet, andre alvorlege overgrep finn stad, dei kan skille seg; og har x-antal nye partnarar, dei kan flytte x-gongar og; all kritikk på slike forhold blir oppfatta som hevn/sverting og det blir holdt skjult/siling av slik info i rapportar frå personar med tilsynsansvar og saksbehandlarar i barnevernssystemet.

HRA-N sine kommentarer til vedlegg 3 om biologisk prinsipp frå barneombodet hausten 2011:

Ut frå vårt og mange fagfolk sitt syn skulle 80% av barna som er tvangsplassert i barnevernet fått, ev hjelp, og vekse opp i eigen heim hos biologisk foreldre/familie.

Barneombodet har til no fungert som eit ombod for barnevernssystemet og ikkje for utsette barn og deira familie. Ombodet treng ei meir kritisk tilnærming til barnevernssystemet, og høyre meir på historiene til barn og familiene. Men å opparbeide tillit til barneombodet for desse barna og deira familier blir nok like vanskeleg som å opparbeide tillit til barnevernssystemet.

Biologiske foreldre skal få hjelp . Vi er einige om at det skal vere eit lovfesta ansvar at biologiske foreldre skal få hjelp etter tvangsplassering av barnet/barna, noko dei også har i dag jfr. bv-lova §4-16. I dag fungerer dette ikkje i praksis da kun eit fåtall får dette tilbodet.

Men barnevernssystemet bør ikkje ha noko med dei foreldra som har mista tillita til det offentlige såkalla 'hjelpesystemet' i barnevernet.

Det er berre helsevesenet som har kompetanse til å gi slik hjelp, og det kan vere viktig at dei får høyre historiene om korleis tvangsplasseringane kjem i stand.

Fragmentert system. HRA-N har klaga inn til dei fleste med tilsynsfunksjon kva gjeld barnevernssystemet, og alle gir barnevernssystemet medhald, sjølv om det ligg svært god dokumentasjon bak. Ingen tek ansvar for å gå inn i det som blir rapportert; det ser ut som det blir oppfatta som hevn og sverting. Det er eit fragmentert system; derfor fungerer det som om alt er lovleg for barnevernssystemet.

HRA-N sine kommentarer til kapitel 4 om Barn, familier og barnevernet:

Problemet i sakene består ofte i at barnevern og sakkyndige ikke har innhentet tilstrekkelig informasjon/ dokumentasjon. For domstolen legges det fram udokumenterte påstander, ofte andre- og tredjehåndsinformasjon, som domstolen vektlegger som bevis i motstrid med førstehåndsinformasjon. Det gjøres ingen vurdering av domstolen om sakkyndiges/barnevernets bevisplikt er overholdt. Domstolen og den barnesakkyndige kommisjon vurderer ofte bare forholdet mellom premis og konklusjon fremlagt av sakkyndige og barnevern i sakene. Man glemmer helt å vurdere det viktigste i alle saker; **faktum opp mot premis**. Et eksempel på slikt fra strafferettens område er evalueringen av de sakkyndige i terrorsaken av 22.7.2011. Dette medfører at sakene blir avgjort på feilt grunnlag, og når klageinstansene heller ikke realitetsbehandler klagen, blir rettssikkerheten sterkt svekket.

I flere saker som HRA-N har jobbet med, er sakkyndige og/eller barnevernsansatte/barnevernskontor innberettet til politiet for beviselige brudd på særlov og Straffelov. Det fremgår av Lov om helsepersonell, Kommuneloven og Sivilombudsmannsloven at anmeldelser er legitime virkemiddel i slike saker. Selv om lovbruddene er godt dokumenterte, ser man likevel at politiet henlegger sakene uten å foreta noen etterforskning. Dette skaper da skinn av legitimitet for det offentlige til ikke å forholde seg til gjeldende lover, regler og retningslinjer.

HRA-N har opplevd at politiets henleggelse også gir skinn av legitimitet til å gå til motanmeldelse mot HRA-N. I ett tilfelle ble HRA-N politianmeldt av en sakkyndig for ærekrenkelse, etter at HRA-N hadde gått ut med en pressemelding vedrørende den sakkyndige. Pressemeldinger er en legitim samfunnskontakt som også benyttes av det offentlige, men politiet iverksatte likevel etterforskningsskritt i denne enkle saken. Når man ser på HRA-Ns innberetning av den sakkyndige, inneholder denne flere enkeltsaker, kompliserte forhold, samt alvorlige hendelser og konsekvenser. Politiet har likevel unnlatt å iverksette den etterforskning som loven pålegger.

Politiet har tidligere blitt anklaget av sine egne for å prioritere å etterforske saker etter hvor lette de er å oppklare, ikke etter hvor alvorlige hendelsene er. Politiets forskjellsbehandling av saken til den sakkyndige og sakene til HRA-N viser at dette er tilfellet. Det kan også spekuleres i om politiets forskjellsbehandling også reflekterer det mange hevder er tilfellet, nemlig at det offentlige

prioriteres foran private parter av politiet. Dette er i tilfelle svært klanderverdig – den private part har krav på særlig beskyttelse – også fra politiets side - mot vilkårlig innblanding fra det offentlige.

HRA-N sin spørrende kommentar er: Hvorfor blir biologisk foreldre/familie **aldri spurt** hvordan de opplever barnets rettsikkerhet er tatt i vare under offentlig tvangsplassering, og spesielt i en slik situasjon; når barnet er alene saman med barnets talsperson. HRA-N har eksempler på at barnets talsperson har gitt et vitnemål i retten som harmonerte med barneverntjenstens ønsker som var det motsatt av barnets årelange ønske. Ellers er det de personene som daglig omgår barnet som kan påvirke og true barnet til ønsket uttale og med represalier.

HRA-N mener at barnets rettigheter i FN's barnekonvensjon(BK) artikkel 12, om barnets rett til å si sin mening i alt som angår det og – og barnets mening skal tillegges vekt, blir best ivaretatt om det blir gjort lydopptak av samtalen mellom barnets talsperson og barnet, og at det blir utskrift av lydopptaket. Ved dommeravhør av barn i straffesaker, blir dette dokumentet lagt fram i og følger saken. Vi viser i denne forbindelse til en uttalelse som professor Siri Erika Gullestad, professor i klinisk psykologi ved UiO, uttalte til pressen den 08.02.2012 i forbindelse med ABB-saka:

"En helt rimelig slutning er at observert materiale må være tilgjengelig for andre på video-og lydopptak. Ellers blir dette et privat univers."

HRA-N ser heller ingen grunn til at barnets talsperson skal vitne i nemnda og at talspersonens skal si sin personlige mening selvsagt blir fjernet.

Departementet viser til barnets rettigheter i FN' BK art 12, og disse rettighetene får ikkje barnet innfridd før barnet får rett til bistandsadvokat når deres rettigheter trues som i t.d. FN's BK art 9; 'Ingen barn skal skilles frå foreldrene sine mot deres vilje, hvis det ikke er til barnets beste'. Til å vurdere FN's BK art 3 'til barnets beste' treng barnet en bistandsadvokat for å tale sin sak, og det bør være en foreldrerett å være med å velge hvem som oppnemnes. Barnevernsansatte er motparten til barnet i en barnevernssak, og har mange egne jobb-, karriere- og organisasjonsmessige interesser. HRA-N har også klare uttalelser fra saksbehandler at "når vi går inn i ei sak, går vi til krig mot foreldra". Alle barnevernssaker som HRA-N har vurdert nøye er fulle av dekontekstualisering og usannheter. Forvaltningslovens §§ 11 og 17 ser ut til å ligge i nederste skuffe på de fleste barnevernkontor når de er i kontakt med barn og biologiske foreldre.

HRA-N ser ikke noen grunn til at barn skal ha dårligere rettsikkerhet i sivile saker enn i straffesaker som f.eks ABB-saka.

Rettsikkerheten hos barn og deres biologiske familie bør ikke være mindre enn hos en masse-morder. Dessverre ser vi at det er langt igjen før disse sakene når opp til det nivået som saken til ABB gjorde.

Om manglende rettstryggleik, ein uttale frå Gro Hillestad Thune:

<http://www.vg.no/nyheter/innenriks/artikkel.php?artid=10068581>

HRA-N sine kommentarer til kapitel 5 om Hjelpetiltak:

SSB bør/må differensiere kva tiltak og kor mange som blir gitt før omsorgsovertakinga kontra kva som blir gitt etter at barnet kjem i offentlig omsorg. Då kjem det nok fram eit mønster som systemet ønskjer å skjule.

Det benyttes betydelige offentlige midler til barnevern, sakkyndige, domstolsbehandlinger, klageinstanser og sakkyndige kommisjoner. Det synes like fullt som at det er manglende samsvar mellom det faktum som er bevist i sakene, og den konklusjon som systemet trekker. Spørsmålet som da må stilles er om saksbehandlingen er av en slik art at det kan hevdes at det foreligger misbruk av offentlige midler. Hva da med det konstitusjonelle ansvaret for å ordne opp i forholdet?

Når systemet ikke behandler sakene i henhold til regelverket - med andre ord at det foreligger en vilkårlig behandling av sakene - foreligger grunnlag for den private part til å gå til erstatningssak mot staten/samfunnet. Det er allerede betydelige midler som er utbetalt i slik sammenheng. HRA-N ser likevel et enda større potensial for flere slike saker – med andre ord er systemets læringseffekt liten.

Et lite eksempel som illustrerer denne problematikken kan hentes innenfor barnevernssektoren i Norge:

Barnevernet kan sies å operere på 3 hovedområder:

1. Barnevernets tiltak er nødvendige og ivaretar situasjonen de benyttes i
2. Tiltak fra barnevernets side er nødvendige, men blir ikke satt inn
3. Barnevernet iverksetter unødvendige tiltak.

Punkt 1 er der man ønsker å være. Punkt 2 er ofte diskutert i media og ellers, og barnevernets ressurser er også økt på grunnlag av denne diskusjonen. Punkt 3 mener mange er den mest vanlige situasjonen vedrørende barnevern i Norge (men også i andre land, for eksempel Sverige). Dette griper rett inn i punkt 2 hva midler angår. Punkt 2 og 3 er svært skadelige for barn (og for punkt 3 også for foreldre). Punkt 3 er imidlertid lite påaktet i det offentlige rom.

Nordlandsforskning har forsket på problematikken vedrørende bekymringsmeldinger, som ofte er barnevernets innfallsvinkel til sakene sine. Nordlandsforskning sier i en [artikkel i VG 23.2.2012](#) følgende: "Det er også store variasjoner i de meldingene som kommer til Barnevernet. Det vi ser i vårt forskningsarbeid er at veldig mange av bekymringsmeldingene handler om familier som har det vanskelig, og ikke barn som lider av omsorgssvikt."

Fylkesmannen i Oslo og Akershus uttalte i 1997 i en klagesak følgende: "Det er først når foreldrene ikke kan oppfylle den "normale omsorgsplikten" som alle foreldre har, at det kan bli aktuelt å hjemle tjenestetilbudet i barnevernsloven."

Selv om det ikke foreligger bevis for at de tiltak barnevernet iverksetter er nødvendige i slike saker, ser man like fullt en økende bruk av akuttvedtak/tvangsmidler fra barnevernets side i saker med funksjonshemmede eller utagerende barn. Dette uten at det er gjort noen holdbar vurdering av foreldrenes omsorgsevne.

Selv om barnevernets bevisplikt for at de tiltak de setter i verk er nødvendige ikke blir overholdt, og sakene i stor grad bygger på andre- og tredjehåndsinformasjon, vektlegger fylkesnemnder og domstolen disse udokumenterte påstandene i stor grad. I flere saker ser man at førstehåndsinformasjon fra tydelige kilder blir oversett i disse sakene. Dette kan medføre erstatningsansvar for staten etter [EMK artikkel 5](#) nr 5.

HRA-N sine kommentarer til kapitel 6 om omsorgsovertakelser:

Sigrud Nordstoga sin bok i forskningsserien nr. 34 ved HIA med tittel: 'Det er så personavhengig om barnevernsarbeiderens personlege makt' fortel mykje om kunnskapsnivået/fungeringa på norske barnevernskantor:
http://www.hra-n.no/versions/ver/docs/40101/Human_Rights_Alert.doc

'Tidleg intervensjon' som er mantraet for tidligast mulig å tvangsplassere barn ut frå 'føre-var-prinsippet' har vore praktisert i mange år allereie.

Boka 'Maktovergrep og justismord' viser ei konstruert barnevernssak etter 'tidleg intervensjonsprinsippet'. Dette er den einaste boka i Noreg som inneheld alle sakspapira med kommentarar. Boka viser korleis barnevernet gjennomfører ei sak utan bekymringsmelding. Saksbehandlar kom ikkje på kva ho skulle svare, då ho to gongar i fylkesnemnda blei spurt om kvifor barnet blei plassert i beredskapsheim.

<http://www.haugenbok.no/resverk.cfm?st=free&q=maktovergrep%20og%20justismord&p=1&r=1&cid=182729>

Barnevernsleiar Ann Reidun Vik sa til Sunnmørsposten 09.11.2007 då boka kom i sal; sitat: '...', men opplyser at barnevernet er oppmoda frå sentralt hald om å få løyst barnevernssaker tidligast råd'.

I NOVA- rapport 2/2001 kan ein lese sammendraget av doktoravhandlinga: 'Rettferdiggjøring av omsorgsovertakelse' av psykolog Elisabeth Backe –Hansen: <http://www.nova.no/id/550.0>

Denne har til no fungert som ei oppskriftsbok for tilsette i barnevernet. I dei siste åra har vi sett ei endring ved at foreldre/barn ved frivillig tvang må delta i dvs 'program' t.d. 'De utrolige årene' osv

'Frivillig tvang' betyr i praksis at om foreldre ikkje vil delta seier barnevernsleiar/saksbehandlar at då gjer vi (oftast haste-)vedtak om tvangsplassering av barnet/barna. Når så foreldra vidare deltek i desse programma så ser vi at resultat blir tvangsplassering likevel, men då med grunngeving at dei meistra ikkje det eller det grunna t.d. tema i programmet pga t.d. omsorgsevne, psykisk syk(men uten diagnose av fagfolk), samarbeidsevne, osv..... dette er saker som då sannsynlegvis kan seiast å vere basert på 'evidenskunnskap' – på norsk kan ein kanskje oversette dette med 'beviskunnskap'; det er mykje nye ord som blir laga av innan barnevernfeltet!

I tv-serien frå nrk1 'Barnets beste' som visstnok skal ha fem episoder:

<http://tv.nrk.no/serie/barnets-beste/mdfp10001112/sesong-1/episode-1#t=10m7s>

Her seier barnevernet sin saksbehandlar Birger Ruckstein til nrkTV1 at dei tvangsplasserte barnet fordi mor ikkje ville samarbeide med barnevernet. Her ser vi at det som står i NOU 2012:5 allereie er praksis. Men vi kjenner også saka frå saksdokumentasjon, og det er svært selektiv informasjon, altså dekontekstualisering, som barnevernet på Nesna legg fram. Kvifor kjem denne nrk-serien om 'barnets beste' på dette tidspunktet, i høringsperioden av NOU 2012:5?

Når vi veit korleis praksis er når barnevernet starter ei sak, og til barnet er 'henta', som er uttrykket til dr.psykolog Hanne Cecilie Braarud, og når vi les denne NOU 2012:5 så er vår fortvilning TOTAL.

I dei siste åra har alle instanser som er i kontakt med barn blitt meir eller mindre pålagt eit samarbeid med barnevernet. Men ein kan vel knapt kalle dette samarbeid fordi instansene har ikkje innsyn i kva barnevernet skriv og korleis dei bruker informasjon dei får. Men det ser vi i saksdokumentasjonen i tvangssakene. Private barnehagar har barnevernet tydelegvis ikkje den ønska kontrollen på, og vi les stadig om at dei sender ikkje like mange bekymringsmeldingar som kommunale barnehagar til barnevernet; fordi dei er redd nedgong av søknader om barnehageplass.

Tidlegare krf statsminister Kjell Magne Bondevik har nok i god meining arbeid for ein 'mobbefri skule' og fekk innført lovendring i opplæringslova kap 9. Der viser § 9a-7 at det kan medføre straffeansvar for den som ikkje får stoppa mobbing.

<http://lovdata.no/all/tl-19980717-061-011.html#9a-7> Når foreldre blir 'høgrøysta nok' og krev slutt på mobbinga av barnet sitt, så går det dessverre mange gonger frå å vere ei mobbesak til å bli ei barnevernsak ved at rektor ringjer til barnevernet for å unngå straffeansvar.

Med så mykje svik så er det færre og færre som syng; 'Ja, vi elsker dette landet'.

Forskning viser at ADSKILLELSE BARN OG FORELDRE er meget skadelig. Vi viser her til litt av den omfattende forskningen som

foreligger hva dette angår:

Advokat Sverre Kvilhaug har samlet en del av både nasjonal og internasjonal forskning i boken " Adskillelse Barn og Foreldre" og vi anbefaler alle politikere å lese nøye igjennom denne før det taes en beslutning i dette høringsutkastet.

Denne brede forskningen viser til de mange skadevirkninger denne adskillelsen har, både fysisk, psykisk, noe Barne- og likestillingsdepartementet selv påpekte i høringsnotatet FORSLAG TIL ENDRINGER I LOV 8. APRIL 1981 NR. 7 OM BARN OG FORELDRE (BARNELOVA) fra 2009, de sosiale skadene i form av bl.a manglende nettverk. Det som er på mote nå er minimalt med samvær; to samvær a fire timer i året; bare tillatt å møte foreldre. Dette er ikke til 'barnets beste', men til 'fosterhjemmets beste', men det er barnet som taper til slutt med lite nettverk i biologisk familie. Når barnet er blitt 18 år og fosterforeldrene ikke får betaling opplever de fleste fosterbarn at det er ikke så mye innhold og verdi i at fosterbarnet ble pressa til å kalle fosterfamilien/-slekten for mamma, pappa, mormor, farfar, tante, onkel etc.

Fysiske og psykiske skadevirkninger omfatter bl.a : forstyrrelse i stresshormonet kortisol som igjen kan føre til at barn blir påført varig helseskade. Økning av dette hormonet fører til :

"Fordi kroppen er i konstant beredskap økes produksjonen av både kortisol og stresshormonet adrenalin etter hvert så mye at det går utover den viktige DHEA produksjonen. De negative konsekvensene lar ikke vente på seg og du kan oppleve en variasjon av ulike stressrelaterte plager:

Hurtig sliten og utmattet, vektøkning (ofte rundt magen og hoftene), muskeltap, hudproblemer, redusert serotonin produksjon som gir utslag i nedstemthet og depresjon, stigende kolesterol nivå, redusert sexlyst, insulin resistens, økt appetitt og sukkerhunger, leddsmerter, redusert søvnkvalitet, utbrent, hukommelsessvikt og redusert immunforsvar samtidig som kroppens inflammasjonsnivå forsterkes."

http://www.dhea.no/stress_kortisol.html

"kortisol kan forårsake at nevroner i hjernen dør. Denne kjedereaksjonen er eksempelvis påvist hos personer som har gått gjennom svært traumatiske opplevelser, men som nær sagt har glemt hendelsen."

<http://www.doktoronline.no/news/NONAME-897.html>

Conclusions: Lower SES was associated in a graded fashion with higher basal levels of cortisol and catecholamines. These associations occurred independent of race, and the data were consistent with mediation by health practices and social factors.

<http://www.psychosomaticmedicine.org/cgi/content/abstract/68/3/414>

Som vi her ser har også de som greier seg dårligere i voksenlivet større konsentrasjon av dette hormonet enn andre. Barne- og likestillingsdepartementet har tidligere selv påpekt at barn som har stått under barnevernet greier seg dårligere enn de barna som har fått vokse opp hos biologisk familie, noe som forøvrig i seg selv forlenget burde vært et varsku om at dette er skadelig.

Litt om kortisol på generell basis:

http://www.sabhf.no/modules/module_123/proxy.asp?D=2&C=149&I=4672

Denne form for overgrep med medfølgende traumer for barn og familier kan føre til langvarige skader:

"Barn med tidlige separasjonsopplevelser fra mor og/eller far kan utvikle varig endrede biologiske reaksjonsmønstre som slår ut under kriser og traumer. (Malt et. al. 2003)" Denne formen for tvang kan føre til en krisereaksjon som igjen kan forårsake:

Tilpasningsforstyrrelser (F.43.2) og Post Traumatisk Stress Syndrom (F.43.1), med livslange/årevise skader.

Vi veit at barnevernet har egne samarbeidsmøter med fylkesnemnda før aktuelle saker, og når barnevernet legg fram ofte rundt 100 skriftlege dokument pluss munnleg vitnemål. Dessutan har dei gjerne sakkynndig psykolog som er betalt av det offentlige; og då har foreldre lite å seie i møte mot overmakta. Alle positive vitnemål for barnet/foreldre blir vanlegvis ikkje nemnt i vedtak/dom. Når ein i desse sivile barnevernssakene berre treng sannsynlighetsovervekt, 51% - for at bv-påstandane er rette så treng ein i teorien ikkje nokon rettsak, for det er berre 'pynterettsak'/spel for galleriet.

Er domstolen sitt samarbeid med barnevernet problemfritt: <http://www.advokatsylte.no/artikler/kan-domstolen-samarbeide-med-barnevernet>

Ressurssvake når ikke frem i retten: <http://www.forskning.no/artikler/2011/september/298938>

Vi vil i den forbindelse vise til NRK Brennpunkt 11/10-2011: kl.56.51 ut i programmet

<http://www.nrk.no/nett-tv/klipp/793138/>, og vi siterer uttalelse fra helseminister Anne Grethe Strøm Eriksens:

"lydloggen er en del av journalen, og man kan godt si at det er ett vedlegg til journalen. Det skal ikke være tvil om at man har rett til å få innsyn i en lydlogg"

Dette må også gjelde for videofilming som skal tjene som bevis. Den avskriften som det vises til her i Brennpunkt er ett typisk eksempel på dekontekstualisering.

HRA-N har gjennomgått dokumentasjonen i mange saker, og er mildt sagt sjokkerte over behandlingen barn og foreldre blir utsatt for der. Ved gjennomgang av dokumenter ser vi en omfattende bruk av dekontekstualisering, dvs at deler av en tekst eller handling blir tatt ut av sin sammenheng og dermed hindrer leseren i å forstå sammenhengen. Dette gjør det umulig for domstoler og andre å vite kva som ligger bak et utsagn eller en handling. Slik dekontekstualisering er i realiteten uakseptabel både etisk og faglig. Et utsagn er alltid situasjonsbetinget. Dersom situasjonene/konteksten

skrelles vekk, kan beskrivelsen få en forvrengt mening for leseren. Dekontekstualisert informasjon kan lede til feilaktige tolkninger og vurderingar.

HRA-N vil vise til brukermedvirkning som er nedfeldt som et grunnprinsipp i norsk forvaltning. Å medvirke i egen sak innebærer å få god informasjon gjennom deltakelse slik at en kan gjøre egne val(samtykke) og samhandle etter evne, funksjonsnivå og alder.

Aktørperspektivet henviser til at de som mottar hjelpetjenester, er autonome, handlende individer i egne liv, som fortolker sin egen og andres adferd. Kontakten med hjelpesystemet er bare en del av deres hverdag. (Mona Sandbæk, 2001).

Viser til vedlegg 2: Kopi av rekruteringsannonsen for å jobbe i barnevernet. Denne stillingsannonsen illustrerer svært godt den manglende respekten og haldningar for barn og deira familie i det offentlege Noreg.

HRA-N sine kommentarer til kapittel 7 om Barnets bosted etter plassering utenfor hjemmet:

Departementet hevder innledningsvis at: "Dersom barnet bor sammen med mor og mor ikke gir tilstrekkelig omsorg vil barnevernstjenesten først vurdere far eller annen familie, slekt og nettverk som plasseringsalternativ. Hvis barnet har en juridisk far kan barnevernet vurdere hans omsorgskompetanse uavhengig av om han bor sammen med barnet eller ikke."

HRA-N har flere eksempel på at dette ikke skjer i praksis. Fedre må ofte kjempe en årelang kamp innen rettssystemet for i det hele tatt greie å komme i posisjon til å få overtatt omsorgen for egne barn. Vi skal her ta ett eksempel på nettopp en slik sak HRA-N har fulgt gjennom flere år. Barna bor hos mor hvor det er grove mangler i form av manglende hygiene, mangel på mat, hyppige flyttinger, mange kjærestes, ubetalte regninger som bl.a fører til utkastelser og stenging av strøm. Dette er forhold barneverntjenesten er vel kjent med og de går gjentatte ganger inn med bl.a dekning av regninger/husleie. I sum dreier denne utgiftsdekningen til mor seg om flere 100.000,- Far slår gjentatte ganger alarm ang. forholdene overfor barneverntjenesten, men blir ikke hørt. Også psykologer og andre støtter far ang. hans bekymring overfor barna. Far går på bakgrunn av dette til sak i tingrett for å få overtatt den daglige omsorg. Utrolig nok går representanter fra barneverntjenesten inn som mors vitner og hevder at far lyver og at mor er en meget god omsorgsperson for barna. Dette gjentar seg gjennom 2 behandlinger i tingrett fordelt på 3 år. Resultatet er selvsagt at far taper på bakgrunn av disse vitneutsagnene begge gangene. Bare ett par uker etter siste behandling i tingrett går så barneverntjenesten til sak mot mor for å få overtatt omsorgen for barna, med de samme argument far brukte i tingretten, og barneverntjenesten vinner selvsagt frem i fylkesnemnd og tingrett. Flere psykologer og annet helsepersonell var inne som fars vitner, men ingen blir hørt. Dermed blir barna flyttet i 2 ulike fosterhjem og har lite/ingen kontakt med hverandre. I denne saken har ingen av øvrige familie, slekt eller nettverk blitt kontaktet eller vurdert som mulige omsorgspersoner for barna.

Dette er bare ett av de mange grelle eksemplene på at departementets påstand ikke stemmer, og igjen vil HRA-N påpeke at det er langt mellom teori og praksis ute i barneverntjenestene i kommunene. Eller det blir kanskje riktigere å hevde at dette kun er nok ett eksempel på hvordan barneverntjenestene bryter den loven de er pålagt å følge.

7.3.1.3 Vurderinger i praksis

HRA-N vil hevde at familie og annet nettverk svært sjelden blir tatt i betraktning eller i det hele tatt vurdert/kontaktet av barneverntjenesten når barna blir overtatt av det offentlige. Dette er noe vi har etterlyst ved flere anledninger, og bruken av familie, slekt og annet nettverk må benyttes i betydelig større grad enn det som er tilfelle i dag. Som departementet viser til ang. dette viser forskning at de barn som plasseres i slektsfosterhjem greier seg videre i livet i mye større grad enn de som flyttes ut av familien. HRA-N tror også at foreldre som blir fratatt barn i større grad vil godta en slik plassering enn ved plassering hos fremmede.

7.3.2 Barn i minoritetsfamilier

HRA-N vil hevde at det i svært mange tilfeller skjer det som oppfattes av biologisk familie direkte overgrep fra barneverntjenestens side når barn flyttes i fosterhjem. Vi har eksempler på **at muslimske barn blir gitt svinekjøtt**, selv om fosterforeldre og barneverntjenesten har blitt gitt beskjed om at dette ikke skal gis. Det samme gjelder også for barn med **hinduismen som religion og som blir gitt både svin og oksekjøtt etter plassering**.

I tillegg blir språk og andre deler av deres kultur totalt oversett og utelatt når det offentlige overtar omsorgen.

Det burde være ett minimumskrav av en offentlig ansatt barnevernsarbeider og fosterforeldre som tar på seg barn fra andre kulturer/religioner at de setter seg inn i både matvaner og kultur som sådan slik at de kan opprettholde en del av denne. Slike eksempler som vi har tatt med her vil vi hevde er klare brudd på EMK art.9 og BK art 14.

HRA-N sine kommentarer til kapittel 8 om samvær etter omsorgsovertakelse:

Dagens samværspraksis er ikke til 'barnets beste', men til 'fosterforeldra sitt beste'. På 1980- og 1990-talet var 'referenget' fra barnevernsystemet: 'Dere(fosterforeldre) skal bli kvitt dem(biologisk foreldre). Bare vent å se!' Her er vi i dag; foreldre får ofte bare 6 timer samvær i året eller ingenting. Eller med 'nasen i sky' seier saksbehandler: 'Ja, søker

dere om tilbakeføring, så går vi for adopsjon!' Er det nokon som kan ha tillit og vilje til samarbeid med 'fagfolk' i eit barnevernssystem med slike haldningar.

Grunna påførte psykiske traumer/skader for barn ved opphald på sjukehus og undersøkelser der, fekk barn lovfesta rett til å ha med foreldra på sjukehus på 1970-talet. Likeså får barn ved skilsmisse samvær annan kvar helg og ein vekedag med den foreldre som ikkje har den daglige omsorga. Fosterbarn har same trongen til samvær med foreldre som skilsmisse- og barn på sjukehus, og faren for skade grunna adskillelsen er større.

HRA-N sine kommentarer til kapitel 9 om Tilbakeføring:

Det er få kritiske røyster mot bv-systemet som kjem fram i lyset, også i forskning:

'Tøft å flytte hjem': <http://www.forskning.no/artikler/2010/maj/251043>

'Hjelpeapparatet som overgriper': <http://www.forskning.no/artikler/2009/oktober/233292>

HRA-N sine kommentarer til kapitel 10 om adopsjons som barnevernstiltak:

Profesjonsutdanning som halvfabrikata: <http://www.forskning.no/artikler/2006/september/1157356413.46> midt på sida kan ein lese at brukerne er forsøkskaniner av barnvernspeagoger.

Tidligere barneminister Anniken Huitfeldt sa til 'Brennpunkt' hausten 2009 (hadde rosa drakt på), at flyttingane innan barnevernet hadde ingenting å gjøre med biologisk familie. Det var fosterforeldrene som var ansvarlege for deimange flyttingane fordi dei sa opp fosterheimsplasseringskontrakten, som er på tre månadar oppsigelse. I eit anna 'Brennpunkt' etter endringane i barnevernlova som vart vedtatt i 2009, sa dåværande barneminister Anniken Huitfeldt med eit stort smil at endringane i barnevernlova no gjer det umulig for foreldrene å få tilbake barna sine. Det veit vi er reelt også; så kvifor må barn adopterast bort? Varer desse adopsjonane livet ut med arverett? Eller varer dei til barnet er 18 år?

30. juli 2011 uttalte Anniken Huitfeldt seg til Sunnmørsposten sitat: 'Moren hennes var kreftsyk fra Huitfeldt var 16 til hunn var 20. Hun døde tidlig. – Jeg opplevde sorg tidlig i livet og gjennom mange år. Kanskje derfor jeg ikke er redd for å snakke med de som sørger. Før hun døde, sa mamma: 'Anniken, det verste som kan skje et menneske er ikke å miste en mor – det er å miste et barn'. Smerten og sorga for barn og foreldre av å miste kvarandre i desse statlege tvangsplasseringane er ubeskrivelege.

Departementet kan endre 'fosterheimsavtalen' ved å ta bort fosterforeldre sin rett til oppsigelse av fosterbarnet. Den retten til oppsigelse kan og bør barnet ha, for å ev. flytte om 'kjemien ikkje stemmer' i fosterheimen. For som dåværande barneminister Anniken Huitfeldt sa i 2009, så får ikkje foreldre heim barnet sitt; så kvifor adopsjon?

HRA-N sine kommentarer til kapitel 11 om Vern av ufødte barn fra gravide mødres skadelige livsførsel:

Når påstandar om t.d. rus kjem frå barnevernet bør det lovfestast at det offentlege skal betale for ev rustesting, psykolog og advokatbistand. Vi ser at udokumenterte påstandar har vore brukt.

HRA-N sine kommentarer til kapitel 12 om oppfølging av foreldre som har barn plassert utenfor hjemmet:

Familievernkontoret har lite og ingen tillit til oppfølging av foreldre, dei er ofte deltakarar eller jobbar i kulissene ved omsorgsovertakinga.

HRA-N sine kommentarer til kapitel 13 om Rettighetsfesting av barnevernloven:

Vedtak etter dagens barnevernslov §4-12 d predikterer om overveiende sannsynlig at barnets helse og utvikling blir skadd Beviskrava skal vere strenge, der foreldre er psykisk ytviklingshemmet eller sinnslidende (Knut Lindboe). Sigrid Norstoga skriv i forskningshefte s. 69: 'Å prediktere er eit kjenntegn ved barnevernets beslutninger i barnevernet.

Det er naturleg å starte med både barns og foreldres menneskerettigheter. Konvensjonen om barnets rettigheter (Barnekonvensjonen) og EMK artikkelne inngår i Menneskerettsloven (den norske på Lovdata). De internasjonale konvensjoner er ellers overordnet våre egne lover, bortsett fra Grunnloven, og dermed er det bare Grunnloven som er overordnet Menneskerettsloven.

Barnevernloven må derfor vere anbefalinger for hvordan det offentlige kan håndtere både barn og foreldre, men alltid tilpasset både Barnekonvensjonen og EMK-artikkelne. Å snakke om barnevernloven som en **rettighetslov** blir dermed direkte skremmende, og man bør heretter benytte **barnets rettigheter**, og eventuelt **sammen** med "barnets beste" ved all vurdering og behandling av ethvert barn. "Barnets beste" har dessverre vært misbrukt av bv-tjenesten i alt for mange situasjoner, og dessverre uten at andre helt uavhengige og

mer seriøse personer kan være enig i hva som er til det beste for det aktuelle barnet i det aktuelle tilfelle. Det må derfor bli slutt på direkte misbruk av “barnets beste”, som eventuelt må defineres meget grundig for hvert enkelt tilfelle.

Det er videre aktuelt å fokusere på EMK art. 3, Forbud mot tortur, hvor det står: “Ingen må bli utsatt for tortur eller for **umenneskelig eller nedverdiggende behandling** eller straff.” Denne artikkel kan vi gjerne se i sammenheng med EMK art. 8, Retten til respekt for privatliv og familieliv.

1. “Enhver har rett til respekt for sitt privatliv og familieliv, sitt hjem og sin korrespondanse.”
2. “Det skal ikke skje noe inngrep av offentlig myndighet i utøvelsen av denne rettighet unntatt når dette er i samsvar med loven **og** er nødvendig i et demokratisk samfunn av hensyn til den nasjonale sikkerhet, offentlig trygghet eller landets velferd, for å forebygge uorden eller kriminalitet, for å beskytte den offentlige orden, helse eller moral, eller å beskytte andres rettigheter og friheter.”

Ut fra disse overordnede Menneskerettigheter er det direkte brudd på disse klare rettigheter når barn tas ut av familien ved tvang. Barna skal bl.a. både høres og tas hensyn til i alle tilfelle der barnet har klare og selvstendige meninger. Hvordan henger det da sammen at det må benyttes tvang i utstrakt grad, til og med ved hjelp av store politistyrker med alle tenkelige hjelpemidler, til og med helikopter. Hva da med både barn og foreldres Menneskerettigheter?

I notatet er det også vist til Barnekonvensjonen og barns egne rettigheter som rettssubjekt: retten til å bli hørt, egen ytringsfrihet, rett til informasjon, forbud mot å desinformere barn, rett til deltakelse og inkludering. Det påpekes da at foreldrenes rettigheter må svekkes for å oppnå de aktuelle rettigheter for barn.

Videre i notatet fokuseres det meget sterkt på samfunnets ansvar for beskyttelse av utsatte barn, og da blir spørsmålet hvem som er best egnet til å beskytte barna, foreldrene eller det offentlige? Hvor overbevisende resultater kan så de offentlige instanser vise til, når det gjelder å ta vare på barn? Hvor fullstendig og entydige resultater kan f.eks. det såkalte barnevernet vise til? Finnes det f.eks. et overbevisende antall komplette brukerundersøkelser, som beviser helt utmerkede forhold og resultater? Vårt inntrykk er at det knapt nok finnes entydige og overbevisende resultater for barn under offentlig omsorg. Det avsløres imidlertid massevis av saker med direkte skremmende utfall for mange barn. Vi må også ta hensyn til alle de døde både barn og foreldre i dette kjølvannet!

Det er i alt for mange år avslørt et overveldende antall overgrep og totalt uakseptable forhold i det såkalte norske barnevernet. Nylig ble det presentert en meget avslørende rapport etter 22. juli massakren, hvor det bl.a. ble avdekket mange store svakheter når det gjelder styringen av AS Norge. Nå er man godt i gang med å rydde opp i de mest graverende forhold etter disse avsløringene.

Norsk bv har eksistert i over 100 år, og fortsatt avsløres den ene saken mer graverende enn den andre. Befring-rapporten avslørte også mange skremmende forhold under regi av bv-tjenesten frem til 1980, og det er utbetalt flere millioner etter en del av overgrepene. Hvor lenge skal man da fortsette med klare overgrep mot barn?

NOU 2012: 5 har altså tittelen: “Bedre beskyttelse av barns utvikling”

Den eneste farbare vei for å kunne følge opp denne tittelen er naturligvis en grundig seriøs og omfattende gransking av forholdene, når det gjelder å ta best mulig vare på våre etterkommere – barna. Noen påstår at Norge skal være det beste landet å bo i, men da er det direkte skammelig at vi ikke har en førsteklasses enhet til å ta seg av ethvert barn og dets familie som kan trenge litt hjelp!

Etter alle skandalesakene rundt utenlandske barn er vi nå på god vei til å ødelegge et tidligere godt renome i utlandet, og det er nok en meget langvarig prosess å gjenerobre et tapt renome. Er vi virkelig ikke såpass fornuftig at vi innser hva som er i ferd med å skje overfor utlandet engang? Under dagens forhold kan heller ingen unnskylde seg med at man ikke vet hva som foregår, og hva da med de som egentlig har ansvaret for de skandaløse forhold? Vi har f.eks. mange folkevalgte som skal være velgernes talspersoner, så hvorfor lar de bare forholdene fortsette?

HRA-N sine kommentarer til kapitel 14 om Utvalgets etiske og filosofiske vurderinger:

Det bør kome ein NOU om rettsikringa innan barnevernsystemet.

Kva med eit ombod for barn og foreldre?

Kva med brukermedvirkning og aktørprinsippet som ser ut til å vere fråværande?

Det bør også innføres ett reelt straffeansvar for den enkelte saksbehandler/leder, på lik linje med de som er i dag hos til dømes ansatte i helsevesenet, for bl.a uriktige nedtegnelser i journal m.m.

HRA-N vil her vise til litt historisk kunnskap som har kome fram i lyset i dei seinare åra. Bastøya blei nemnt som ein skamplett på norsk bv historie.

Men i år, 2012, er det arrangert ei utstilling på Teknisk museum, Oslo om Sanatoriumbarna, som viser deira påførde skadane pga av adskillelsen av foreldra grunna tuberkulosebehandlninga. Det har fått følgjer for heile livet til mange av dei.

<http://www.youtube.com/watch?v=uEKcXvEeeOE&feature=relmfu>

<http://tidsskriftet.no/article/1836218>

<http://www.tekniskmuseum.no/utstillingene/aktuelle-utstillinger/541-jeg-fortalte-ikke-til-noen-at-jeg-hadde-vaert-sjuk>

Vidare kan ein nemne taterbarna, og rapporten frå Helsingforskomiteen:

http://www.nhc.no/filestore/Publikasjoner/Rapporter/2009/romanirapport_final_version.pdf

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/fad/pressesenter/pressemeldinger/2011/utvalg-romanifolket.html?id=630288>

http://www.nhc.no/no/vart_arbeid/aktuelt/Informasjonsm%C3%B8te+om+granskningen+av+norsk+politikk+overfor+romanifolket%2Ftaterne.b7C_wlbO1-.ips

http://www.nhc.no/no/vart_arbeid/aktuelt/Dialogm%C3%B8te+Utvalget+for+unders%C3%B8kelse+av+statens+politikk+overfor+romanifolket%2Ftaterne.b7C_wlbQWI.ips

Kva med fornorskinga av samebarna, der dei mista språk og kultur.

<http://munin.uit.no/bitstream/handle/10037/1061/thesis.pdf?sequence=1>

<http://skuvla.info/skolehist/olsen-tn.htm>

Kva med barneheimsbarna og deira historie og erstatninger.

<http://www.nrk.no/nyheter/distrikt/ostlandssendingen/1.7877515>

<http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/KaKill.html>

http://www.nkmr.org/stjalet_barndom_2.htm

HRA-N sine kommentarer til kapitel 15 om Økonomiske og administrative konsekvenser av utvalgets tilrådingar:

Vi vil kun kort kommentere dette kapittelet i sin helhet:

Barnevernssystemet har eksistert i flere 10-år, og ett enormt antall barn har fått kjenne dets grusomhet på kroppen, noe de svært mange erstatningssaker etter bl.a barnehjemsskandalene har vist. Nå ønsker tydeligvis den sittende regjering at enda flere barn skal få oppleve dette. Det er en brutal kjennsgjerning at de fleste som blir utsatt for bl.a seksuelle overgrep m.m. utsettes av dette av ikke-biologiske foreldre, som steforeldre og fosterforeldre.

Det påpekes i dette høringsbrevet hvor strengt lovverket i dag er for å kunne fjerne barn fra sine foreldre, og HRA-N er enig i at lovverket i dag er strengt. Men som de fleste er kjent med kan det være langt fra teori til praksis. I praksis er biologisk familie prisgitt den enkelte saksbehandler i barnevernet og HRA-N har vært med flere og sett på hvilken måte den tilnærming disse saksbehandlerne har til barn og foreldre. HRA-N opplever at saksbehandlere i utgangspunktet ser på familien/foreldre som fiender og vi har sett og dokumentert gjennom flere saker bl.a. at saksbehandlere har ført uriktige opplysninger i journal m.m. med det eneste målet for øye å få tatt barnet ut av familien.

Slikt kan kun beskrives som offentlige overgrep.

Vi ønsker også å ta med en parallell til dette systemet:

I flere år har det vært satt fokus på overgrep innen psykiatrien. Å kritisere helsevesenet og psykiatrien er "stuerent", men kritikk av dagens praksis i barnevernssystemet skal ikke forekomme. Dette vil vi hevde er et alvorlig sykdomstegn i seg selv. (Ved å kritisere dette systemet blir man nærmest sett på som en pariakaste som kun er ute etter bråk og som har ekstreme holdninger. Dette medfører slett ikke riktighet, og de fleste som har reist kritikk mot systemet er innforstått med at det finnes barn som ikke skal/bør bli boende hos sine foreldre av ulike årsaker. Alikevel vil de aller fleste barn kunne bli boende hjemme med riktig hjelp).

Det er en stor forskjell på **kvalitet og kvantitet**.

Å ta ett så stort antall barn bort fra sin familie som regjeringen her legger opp til (kvantitet) er ingen garanti for at de vil få det bedre(kvalitet).

HRA-N har flere grelle eksempler på at barn lever under svært uverdige/nedverdiggende forhold i fosterhjem etter at familien har fått oppkonstruert sak av saksbehandlere i barnevernet. Å få renvasket seg av falske/uriktige påstander i dette systemet er nærmest umulig, og vil i beste fall ta år før man har klart det.

Ett system som ikke tåler kritikk er det noe alvorlig galt med, og burde fått en gjennomgående granskning.

Man kan spørre seg hvilket samfunn regjeringen nå ønsker seg?

Som tidligere stortingspolitiker for Krf påpeker, har barnevernet utviklet seg til en "stat i staten": <http://idag.no/aktuelt-oppslag.php3?ID=20471>

Barn og familier opplever at den enkelte barnevernsarbeider har for stor makt og ofte for liten kunnskap. Sakkyndige og andre aktører innen systemet tar det for gitt at saksbehandlere i det offentlige bl.a har korrekt dokumentasjon som er bygd på fakta og støtter dessverre alt for ofte opp under udokumenterte påstander som fører til at det offentlige vinner frem i bl.a fylkesnemnda.

Dette påpekes også av tidligere helsesøster Guri Giæver Evensen : "At foreldre kan miste omsorgsretten, avhengig av hvilken saksbehandler som har saken, er forskrekkelig.":<http://byavisa.no/2012/09/04/helsesoster-ble-ignorert/>

Norge går i denne høringen i motsatt retning av hva Sverige nå ser ut til å gjøre:

<http://hallandsposten.se/nyheter/halmstad/1.1761419-barn-med-problem-ska-hem-till-sin-familj?m=print>

økonomi:

Vi skal her ta med ett eksempel på hvilken kamp dette kan bli for de som utsettes for slikt og hvilke samfunnskostnader slike saker medfører:

Mor i saken er sykepleier og ble beskyldt av saksbehandlere å være "mangeårig psykiatrisk pasient" og at det ikke stemte at hun var fysisk syk.

I realiteten var mor utsatt for en sykehusskade (fysisk) og ba barnevernet om hjelp i en overgangsperiode til hun var restituert etter skaden. Påstandene til barnevernet medførte flere års kamp for å vise at udokumenterte påstander og direkte løgn fra barnevernsansatte ikke stemte etter at barnevernet vant frem i fylkesnemnda. Bl.a gjennomgikk mor utredning i forhold til de påståtte psykiske problemene av professor i psykiatri Berthold Grunfeldt. Han konkluderte med at det ikke var noe i veien med mors psyke, ei heller hennes omsorgsevne. I ankesak til tingretten valgte tingretten å overse/utelate Grunfeldts rapport og barnevernet vant igjen saken.

For å renvaske seg fra de påstander saksbehandler/leder i barnevernet fremsatte gikk mor deretter til erstatningssak mot det sykehus skaden oppsto og vant frem fullt ut. I utgangspunktet hadde mor ikke til intensjon å gå til dette skritt, men så det som nødvendig for å kunne renvaske seg fra barnevernets påstander. Det ble godt dokumentert hvilke skader mor ble påført og hvilken tilstand hun var i da hun i utgangspunktet ba om hjelp. Mor gikk deretter til tilbakeføringssak på nytt i fylkesnemnda. Mor blir på nytt utredet etter krav fra barnevernet av en ny psykolog. Roar Solholm i Bergen som konkluderer med at barnet kun har tilknytning til biologisk hjem og at mor har bred kompetanse i forhold til barn med adferdsvansker, både i praksis og teoretisk, og at det ikke er noe i veien hverken med omsorgsevne eller psyke. Alikevel opplever mor på nytt at barnevernet hevder det samme i fylkesnemnda: "det stemmer ikke at mor er skadet av sykehus, men er derimot en mangeårig psykiatrisk pasient." Nok en gang taper mor, men vinner i tingrett og barnet ble tilbakeført. Det bør tas med at mor har full tillit til både behandlende lege og det sykehus som påførte henne skaden, en skade som blir svært liten i forhold til de skader barnet og familien ble påført gjennom denne tvangsplasseringen. Også i dette tilfellet ble barnet seksuelt misbrukt i beredskapshjemmet, noe barnevernet gjorde sitt ytterste for å skjule. Bl.a kan man lese i dommen fra tingretten vitneutsagn fra barnepsykiater ved BUP at barnet er påført reaktiv tilknytningsforstyrrelse som følge av adskillelsen og det seksuelle overgrepet det ble utsatt for i beredskapshjemmet. Denne saken innebar 4 års kamp mot systemet for familien.

De økonomiske konsekvensene av bare denne saken er :

-Lønnsutgifter til barnevernsansatte

-Lønn til tilsynsførere

-Advokatutgifter til 3 advokater (kommunens, mor og fars)

-2 sakkyndige rapporter (ca 150.000,- pr.stk)

- Dekning av beredskapshjem

- Dekning av fosterhjem med tillegg av frikjøp av arbeidstid med kr. 20.000,- pr.mnd

-Dekning av bl.a ATV (4-hjuling)samt fullt utstyr til barnet som da var 3,5 år

-2 fylkesnemndsbehandlinger med fullsatt fylkesnemnd

- 2 tingrettsbehandlinger

- Lønnsutgifter i forbindelse med saken i Bufetat m.m.

- Vitneutgifter for både familie og kommune, herunder kommunens kostnader for å få inn en "ekspertuttalelse" fra en person som aldri hadde møtt hverken barn eller familie.

-Erstatningssak mot sykehus med medfølgende millionerstatning som følge av skaden hun ble påført av sykehus.

- Saksbehandling i NPE samt utgifter til advokat i forbindelse med erstatningssak.

I tillegg kommer evt erstatningskrav mot kommunen som følge av påført skade for barn og familie, samt mange års traumebehandling for barnet etter barnevernets overgrep.

HRA-N har full dokumentasjon på denne saken.

Her har vi kun kort påpekt litt av de utgifter samfunnet blir belastet med gjennom *en* slik sak. I tillegg vil det i de aller fleste saker innebære økte samfunnskostnader i form av sykemeldinger for familie/foreldre, uføretrygd m.m. Også erstatningssaker som vi har sett de senere år vil bli små i forhold til de krav som vil komme i fremtiden som følge av denne praksis.

I dag pøses det inn milliardbeløp til kvantitative tiltak innen et barnevernssystem som ser ut til å være totalt ute av kontroll. Kvantitative tiltak som igjen er nødvendige for å kunne opprettholde alle de arbeidsplasser som er skapt innenfor dette systemet, og med et mål for øye å sysselsette flest mulig for å kunne opprettholde dagens system. Når skal norske politikere begynne å sette spørsmål ved dagens praksis? Hvor blir det av kvaliteten?

De økonomiske samfunnskostnadene blir likevel små når man tenker på de menneskelige kostnader dette systemet medfører:

Kun 1 av 4 eller ca 27% av de barn som kommer under offentlig omsorg greier seg videre i livet og selvmordsraten av plasserte barn er 8 ganger høyere enn hjemmeboende barn.

HRA-N sine kommentarer til vedlegg 1 om Oppdatert kunnskap om tidlig utvikling med tanke på tanke på kompensierende tiltak, inkludert henting av barnet av dr. psykolog Hanne Cecilie Braarud:

Tilliten til barnevernssystemet er nærast null fordi 'alt' fører til henting/tvangsplassering. Mange mødre som treng vern på krisesenter tørr ikkje dra dit lenger, fordi 'hjelpa' dei får endar i katastrofe. Mor rømer frå far for å verne barna mot vold. I etterkant blir mødre og barn straffa ved at barnevernet tvangsplasserer barna istaden for å slå ring rundt mor og barn som burde vere praksisen, t.d. å gi dei eit verna butilbod.

Vedlegg 1: Brev til barneminister Audun Lysbakken og svar frå BLD.

Barne-, likestilling- og inkluderingsminister

Audun Lysbakken,

Postboks 8036 Dep

0030 Oslo

Human Rights Alert - Norway (HRA-N) viser til den siste tids diskusjoner angående oppfølging av biologiske foreldre med barn under offentlig omsorg. Som menneskerettsorganisasjon har HRA-N innsyn i svært mange bv-saker, og vi har gått grundig gjennom dokumentasjonen som foreligger sammen med foreldre. Det vi leser og hører stemmer i mange tilfeller dårlig med påstandene disse sakene er bygd opp rundt. Vi må her presisere at HRA-N ser behovet for et barnevern (bv) og at det finnes reelle saker. HRA-N er opptatt av de sakene som beviselig er brudd på EMK og FNs konvensjon om barns rettigheter (BK). Ja, alle de internasjonale konvensjonene som Norge har ratifisert.

Vi viser også til FNs årelange kritikk mot Norge for det store antall barn som er plassert i fosterhjem og institusjon.

Det forundrer oss at når det biologiske prinsipp blir diskutert, hevdes det fra bv-hold at foreldrene har rettigheter som går på bekostning av barnets beste, og det snakkes/desinformeres om "foreldrevern". Norske familier har i realiteten lite vern når bv kommer med sine påstander. Om ikke foreldre skal kunne uttale seg for barna i familien, bør alle norske barn ha rett til bistandsadvokat fra fødselen som foreldrene bør ha rett til å oppnevne. Bv er i bv-saker en motpart både til barnet og familien, selv om bv påberoper seg å vite best om 'barnets beste' også i saker der de ikke har møtt barnet i familien.

FN-konvensjonene om sivile og politiske rettigheter (SP) artikkel 23 understreker familien som den naturlige og grunnleggende samfunnsenhet, som har krav på samfunnets beskyttelse. Det samme gjør FN-konvensjonen om økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter (ØSK) artikkel 10 nr. 1.

HRA-N spør da: Hva med barnets rett til biologisk familie? BK artikkel 7 gir barnet rett til å kjenne sine foreldre og erverve familie - identitet, registrering av barnet ved fødsel og retten til navn og nasjonalitet fra fødselen. "Foreldre" i artikkel 7 må oppfattes som biologiske foreldre. I same åndedrag sier BK artikkel 7 at barn har rett til omsorg fra foreldre. Derfor bør antall samvær og antall timer pr. samvær økes for barn under offentlig omsorg. EMK artikkel 8 gir rett til respekt for familieliv.

Det forundrer oss også at mangeårig internasjonal forskning angående skadevirkninger av adskillelse barn og foreldre overhode ikke blir nevnt med ett eneste ord i forbindelse med denne debatten. Denne adskillelsen medfører ikke bare enorme samfunnsøkonomiske kostnader, men også enorme menneskelige lidelser for de dette gjelder.

BK artikkel 9 er en særskilt bestemmelse om at barn ikke skal skilles fra sine foreldre.

Flere har ytret ønske om at HRA-N representerer biologisk familie og blir deres stemme. HRA-N ber derfor om å få et møte med dem snarest mulig. Det er også vårt ønske å delta i "Barnevernspanelet" som biologisk familie sin stemme. Vi ser ingen som representerer dem i bv-panelet som er utnevnt.

Med vennlig hilsen

Styret i Human Rights Alert – Norway v/Berit Aarset, leder.
16.11.2010

Vedlegg 2: Kopi av rekrutteringsannonse for å jobbe i barnevernet.

Fillipinske adopsjonsmyndigheter har i år bedt om at norske adopsjonssøkere skal ta MMPI-2 test, noko Buf-dir avviser. Men kvifor blir biologiske foreldre med tilbakeføringssak MMPI-2 testa?

Kva med psykologisk MMPI-2 testing av dei som jobbar med desse barnevernssakene i barnevernssystemet, sakkyndige og rettssystemet?

Minnesota Multiphasic Personality Inventory(MMPI-2) er et verktøy for kartlegging av personlighet og psykopatologi som ofte brukes i kliniske settinger. Det er en test som består av 567 påstander om egen person og fungering, der testpersonen selv skal svare om dette er riktig eller gal påstand.

Blir innholdet i denne NOU 2012:5 en realitet bør det innføres ett nytt fag i skolen: "hvem skal bli foreldre i fremtiden." Med påfølgende eksamen siste året på u-skolen, hvor de som ikke består på første forsøk sendes direkte til tvangssterilisering for å unngå at de blir surrogatmødre til den norske stat. Man kan også godt legge ned fylkesnemnd og overføre alle avgjørelser til den enkelte bvarbeider slik at disse kan avgjøre dette på kontoret uten noen form for behandling hvor man bruker tid og krefter i kampen for barna sine. Vi har lenge sett parallellen mellom dagens Norge og Franco-regimet; og hvordan de hentet barn fra familier som ikke var enige med politikken i Spania. Denne høringen har dessverre bekreftet dette.

HRA-N ber om at departementet sitt forslag ikke blir tatt til følge.

15.september 2012.

For styret i Human Rights Alert – Norway.

Human Rights Alert-Norway
v Berit Aarset
6065 Usteinvik